Acest document reprezintă un instrument de documentare, iar instituțiile nu își asumă responsabilitatea pentru conținutul său.

►**B**

DECIZIA CONSILIULUI

din 17 decembrie 2001

privind înființarea unui program de schimb, asistență și formare profesională pentru protecția monedei euro împotriva contrafacerii (programul „Pericles”)

(2001/923/CE)

(JO L 339, 21.12.2001, p. 50)

Astfel cum a fost modificată prin:

		Jurnalul Oficial		
		NR.	Pagina	Data
►**M1**	Decizia 2006/75/CE Consiliului din 30 ianuarie 2006	L 36	40	8.2.2006
►**M2**	Decizia 2006/849/CE Consiliului din 20 noiembrie 2006	L 330	28	28.11.2006

▼B

DECIZIA CONSILIULUI

din 17 decembrie 2001

privind înființarea unui program de schimb, asistență și formare profesională pentru protecția monedei euro împotriva contrafacerii (programul „Pericles”)

(2001/923/CE)

CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene, în special articolul 123 alineatul (4) a treia teză,

având în vedere propunerea Comisiei ([1]),

având în vedere avizul Parlamentului European ([2]),

având în vedere avizul Băncii Centrale Europene ([3]),

întrucât:

(1) Tratatul solicită Comisiei să adopte măsurile necesare pentru introducerea rapidă a monedei euro ca monedă unică.

(2) În recomandarea sa din 7 iulie 1998 privind adoptarea unor măsuri în vederea consolidării protecției juridice a bancnotelor și monedelor euro ([4]), Banca Centrală Europeană (BCE) a solicitat Comisiei să instituie cooperarea în vederea combaterii contrafacerii bancnotelor și monedelor euro. De asemenea, ea a propus ca atât Consiliul, cât și Comisia și statele membre să analizeze aplicarea tuturor măsurilor posibile pentru a îmbunătăți acțiunea de combatere a contrafacerii.

(3) În comunicarea sa din 22 iulie 1998 către Consiliu, Parlamentul European și Banca Centrală Europeană privind protecția monedei euro, Comisia a afirmat că va analiza posibilitatea lansării unei acțiuni care să cuprindă pe toți cei implicați în sistemul de prevenire, detectare și eliminare a contrafacerii de monede și care ar permite stabilirea unor orientări pentru un program viitor.

(4) La 28 iunie 2001, Consiliul adoptă Regulamentul (CE) nr. 1338/2001 care stabilește măsurile necesare pentru protejarea monedei euro împotriva contrafacerii ([5]), care se referă la schimburile de informații, cooperarea și asistența reciprocă, inclusiv aspectele externe ale protecției monedei euro, precum și obligațiile de retragere care revin instituțiilor financiare. De asemenea, obiectivul acestuia este de a crea un cadru amplu de cooperare care să funcționeze înainte de introducerea bancnotelor și monedelor euro în 2002. În aceeași zi, Consiliul adoptă și Regulamentul (CE) nr. 1339/2001 de extindere a efectelor Regulamentului (CE) nr. 1338/2001 care stabilește măsurile necesare pentru protejarea monedei euro împotriva contrafacerii în statele membre care nu au adoptat euro ca monedă unică ([6]).

(5) Consultările și experiența arată că un program suplimentar, specific și multidisciplinar, organizat la nivel comunitar și implementat pe termen lung, are șansa de a fi mai eficient decât

([1]) JO C 240 E, 28.8.2001, p. 120.
([2]) Aviz prezentat la 13 noiembrie 2001 (nepublicat în Jurnalul Oficial până la această dată).
([3]) JO C 293, 19.10.2001, p. 3.
([4]) JO C 11, 15.1.1999, p. 13.
([5]) JO L 181, 4.7.2001, p. 6.
([6]) JO L 181, 4.7.2001, p. 11.

▼B

măsurile întreprinse la nivel național. Cele două regulamente menționate mai sus ar trebui completate în consecință, prin adoptarea unui program de acțiune care să sensibilizeze toate persoanele implicate în protejarea euro împotriva contrafacerii prin punerea în aplicare a unor măsuri care să cuprindă, în special, schimburi de informații și de personal, precum și măsuri de asistență tehnică, științifică și de formare profesională. Acest program va sprijini și va completa acțiunile întreprinse de statele membre în conformitate cu principiul subsidiarității prevăzut în articolul 5 din tratat.

(6) Trebuie să se asigure că programul de acțiuni comunitar, axat pe protejarea euro împotriva contrafacerii este conform cu celelalte programe și activități existente sau viitoare și complementare acestora.

(7) Fără a aduce atingere rolului BCE în protejarea euro împotriva contrafacerii, Comisia va desfășura toate consultările privind evaluarea nevoilor legate de protecția monedei euro cu principalele părți implicate (în special autoritățile naționale competente desemnate de statele membre, BCE și Europol), în cadrul comitetului consultativ competent prevăzut în Regulamentul (CE) nr. 1338/2001, în special cu privire la schimburi, asistență și formare profesională, în vederea punerii în aplicare a acestui program.

(8) Comunitatea ar trebui să promoveze cooperarea cu țările terțe în domeniul protecției monedei euro împotriva contrafacerii.

(9) O sumă de referință financiară, în sensul punctului 34 din Acordul interinstituțional din 6 mai 1999 încheiat între Parlamentul European, Consiliu și Comisie privind disciplina bugetară și îmbunătățirea procedurii bugetare ([1]), este inclusă în prezenta decizie pe toată durata programului, fără ca aceasta să afecteze autoritatea bugetară definită în tratat.

(10) Prezenta decizie nu aduce atingere inițiativelor care pot fi adoptate în temeiul Tratatului privind Uniunea Europeană în vederea înființării unor programe legate de aspecte ale dreptului penal,

DECIDE:

Articolul 1

Înființarea programului

(1) Prezenta decizie înființează un program de acțiune comunitară în vederea sprijinirii și completării măsurilor întreprinse de statele membre și de programele înființate sau care urmează a fi înființate pentru protejarea monedei euro împotriva contrafacerii.

(2) Programul de acțiune va fi cunoscut sub denumirea de programul Pericles. ►M2 Acesta se derulează de la 1 ianuarie 2002 până la 31 decembrie 2013 ◄.

(3) Punerea în aplicare și evaluarea programului se vor desfășura în conformitate cu articolele 5-13.

Articolul 2

Obiectivele programului

(1) Programul de acțiune comunitară, prin diferitele măsuri prevăzute la articolul 3, urmărește protejarea monedei euro împotriva contrafacerii.

([1]) JO C 172, 18.6.1999, p. 1.

▼B

Acesta va avea în vedere aspecte transnaționale și multidisciplinare. Va urmări promovarea convergenței conținutului măsurilor, în vederea garantării unor grade de protecție echivalente, luând în considerare cele mai bune practici și respectând, în același timp, particularitatea tradițiilor fiecărui stat membru.

(2) Misiunea programului se referă, în special, la următoarele:

(a) informarea personalului implicat cu privire la dimensiunea comunitară a noii monede (ca monedă de rezervă și ca monedă pentru tranzacții internaționale);

(b) rolul de catalizator în încurajarea cooperării mai strânse între structurile și personalul implicat, a dezvoltării unui climat de încredere reciprocă și a unei cunoașteri reciproce satisfăcătoare, *inter alia,* a metodelor de acțiune și a dificultăților, promovând diferite măsuri corespunzătoare, cum ar fi organizarea de stagii, de ateliere specializate sau implicarea unor experți invitați în stagiile de formare și în schimburile de personal;

(c) promovarea convergenței activităților de formare profesională de un înalt nivel a formatorilor, în moduri compatibile cu strategiile operaționale naționale;

(d) extinderea nivelului general de cunoștințe, în special a cunoștințelor referitoare la legislația și instrumentele comunitare și internaționale relevante;

▼M1

(e) un obiectiv de publicare a rezultatelor obținute, în cadrul schimbului de informații, experiență și bune practici.

▼B

Articolul 3

Măsurile

(1) Conținutul acțiunilor de formare și al sprijinului operațional, bazat pe o abordare multidisciplinară și transnațională cuprinde, pe lângă aspecte legate de securitate, un schimb de informații, în special de informații tehnice și strategice, precum și asistență tehnică și științifică.

(2) Punerea în practică a schimburilor de informații la nivel comunitar implică, în special, metodologii de control și analiză pentru a evalua:

(a) efectele economice și financiare ale contrafacerii;

(b) funcționarea bazelor de date;

(c) utilizarea dispozitivelor de detectare asistate de calculator;

(d) metodele de anchetă și investigare;

(e) asistența științifică (în special baze de date științifice și supraveghere tehnologică/monitorizare a evoluțiilor);

(f) funcționarea sistemelor de avertizare rapidă;

(g) aspecte conexe, cum ar fi măsura în care este obligatorie furnizarea de informații;

(h) protecția datelor personale;

(i) diferite aspecte legate de cooperare;

(j) protecția monedei euro în afara Uniunii Europene;

(k) activitățile de cercetare și

(l) acordarea de asistență operațională specializată.

▼B

Aceste schimburi de informații se pot reflecta printr-o varietate de măsuri, cum ar fi organizarea de ateliere, reuniuni și seminare, precum și printr-o politică direcționată de stagii și schimburi de personal.

(3) Asistența tehnică, științifică și operațională cuprinde, în special:

(a) orice măsură de constituire a resurselor de formare la nivel comunitar (manual de legislație UE, buletine de informare, manuale cu instrucțiuni practice, glosare și lexicoane, baze de date, în special în domeniul asistenței științifice și a supravegherii tehnologice) sau a aplicațiilor de asistență informatice (cum ar fi programele informatice);

(b) studii cu caracter multidisciplinar și transnațional și

(c) dezvoltarea unor instrumente și metode de asistență tehnică pentru a facilita desfășurarea acțiunilor de detectare la nivel comunitar;

▼M1

(d) cu titlu auxiliar, furnizarea de asistență financiară pentru cooperarea în acțiuni transfrontaliere, atunci când această asistență nu este disponibilă din partea altor instituții și organe europene.

▼B

Articolul 4

Destinatarii acțiunilor și ai contribuțiilor

(1) Măsurile vor viza următoarele grupuri:

(a) personalul agențiilor angajate în detectarea și combaterea contrafacerii (în special forțele de poliție și administrațiile financiare, în funcție de atribuțiile specifice ale acestora la nivel național);

(b) personalul serviciilor de informații;

(c) reprezentanți ai băncilor centrale naționale, ai monetăriilor și ai altor intermediari financiari (în special în ceea ce privește obligațiile instituțiilor financiare);

(d) reprezentanți ai băncilor comerciale (în special în ceea ce privește obligațiile instituțiilor financiare);

(e) magistrați și avocați specializați în acest domeniu;

(f) orice alt grup de specialiști vizat (cum ar fi camerele de comerț și industrie sau alte structuri comparabile, capabile să asigure accesul la întreprinderi mici și mijlocii, comercianți și transportatori).

(2) Pe lângă contribuția Comisiei, următoarele părți sunt invitate să contribuie la realizarea obiectivelor programului de acțiune comunitară, utilizându-și fiecare domeniul de competență propriu:

(a) băncile centrale naționale și BCE, *inter alia* în ceea ce privește Sistemul de monitorizare a contrafacerilor (SMC);

(b) Centrele de analiză naționale (CAN) și Centrele naționale de analiză monetară (CNAM);

(c) Centrul tehnic și științific european (CTSE) și monetăriile naționale;

(d) Europol și Interpol;

(e) birourile centrale naționale de combatere a contrafacerii, prevăzute în articolul 12 din Convenția internațională pentru eliminarea contrafacerii banilor, semnată la Geneva la 20 aprilie 1929 ([1]), precum și alte agenții specializate în prevenirea, detectarea și eliminarea contrafacerii banilor;

([1]) Tratatul Ligii Națiunilor, Seria Nr. 2623 (1931), p. 372.

▼B

(f) organisme specializate implicate, de exemplu în domeniul tehnologiilor de duplicare și certificare, tipografii și ateliere de gravură;

(g) alte organisme cu competențe specifice, inclusiv, dacă este cazul, țări terțe și, în special, țări candidate la aderare.

Articolul 5

Coerență și complementaritate

(1) Programul este pus în aplicare și coordonat printr-o cooperare strânsă între Comisie și statele membre.

Această coordonare ia în considerare măsurile întreprinse în altă parte, în special de către BCE și Europol.

(2) Comisia urmărește, având în vedere în special o bună gestionare financiară, să asigure o coerență și o complementaritate între acest program de acțiune comunitar, destinat în mod specific protecției monedei euro împotriva contrafacerii, și alte programe și activități existente și viitoare.

Articolul 6

Suma de referință financiară

▼M1

Suma de referință financiară pentru punerea în aplicare a programului de acțiune comunitar în perioada 1 ianuarie 2002 – 31 decembrie 2005 este de 4 milioane EUR.

Suma de referință financiară pentru punerea în aplicare a programului de acțiune comunitar în perioada 1 ianuarie 2006 – 31 decembrie 2006 este de 1 milion EUR.

▼B

Fondurile anuale alocate sunt autorizate de autoritatea bugetară în limitele perspectivelor financiare.

▼M2

Valoare de referință financiară pentru punerea în aplicare a programului comunitar de acțiune pentru perioada de la 1 ianuarie 2007 la 31 decembrie 2013 este de 7 000 000 EUR.

▼B

Articolul 7

Cooperarea internațională

În funcție de condițiile de difuzare a bancnotelor și monedelor euro, de cerințele operaționale, evaluarea pericolului și analiza riscurilor, programul este deschis țărilor asociate candidate la aderare, în conformitate cu condițiile prevăzute în acordurile de asociere și protocoalele suplimentare cu privire la participarea la programele comunitare, care sunt sau vor fi încheiate cu aceste țări.

De asemenea, la nevoie, programul este deschis țărilor terțe, în măsura în care există fonduri disponibile în bugetul comunitar, în condițiile și modalitățile convenite cu aceste țări.

Articolul 8

Dispoziții financiare pentru ateliere, reuniuni și seminare

(1) În ceea ce privește atelierele, reuniunile și seminarele prevăzute în articolul 3 alineatul (2) al doilea paragraf și organizate de Comisie:

▼B

(a) următoarele cheltuieli sunt suportate de Comunitate:

(i) cheltuielile de deplasare și cazare într-un alt stat membru ale personalului participant și cheltuielile generale ocazionate de organizarea acestor evenimente;

(ii) cheltuielile legate de publicarea și traducerea materialelor de instruire utilizate;

(b) următoarele cheltuieli sunt suportate de statele membre:

(i) cheltuielile legate de formarea inițială și continuă a personalului, în special în ceea ce privește formarea tehnică;

(ii) anumite cheltuieli de logistică ocazionate de atelierele, reuniunile și seminarele organizate pe teritoriul lor din fonduri comunitare (cum ar fi transferurile interne, închirierea spațiilor, instalațiile de interpretariat).

(2) În cazul în care atelierele, reuniunile și seminarele prevăzute în articolul 3 alineatul (2) al doilea paragraf sunt organizate în cooperare cu alți parteneri, cum ar fi BCE, Europol sau Interpol, cheltuielile ocazionate de organizare sunt împărțite între aceștia. Contribuția acestor parteneri poate fi o contribuție în natură, cu condiția ca aceasta să fie substanțială. În orice caz, fiecare partener suportă cheltuielile de deplasare și cazare ale propriilor experți invitați.

Articolul 9

Dispoziții financiare privind schimburile de personal

(1) Cheltuielile ocazionate de participarea personalului din statele membre la stagiile sau schimburile prevăzute în articolul 3 alineatul (2) al doilea paragraf sunt suportate de Comunitate, în măsura în care aceste activități sunt legate de realizarea obiectivelor menționate în articolul 2.

(2) Totuși, cheltuielile ocazionate de participarea personalului din statele membre la stagiile sau schimburile care nu se încadrează în acest program sunt suportate de statele membre.

Articolul 10

Dispoziții financiare privind asistența

(1) ►M1 În cazuri bine justificate, Comunitatea suportă prin cofinanțare până la 80 % din costul asistenței operaționale menționate în special la articolul 3: ◄

(a) cheltuielile aferente conceperii și producerii resurselor de instruire și aplicațiilor informatice sau instrumentelor tehnice care au dimensiune europeană;

(b) cheltuielile aferente studiilor întreprinse, de exemplu studiilor de legislație comparativă, privind protecția monedei euro împotriva contrafacerii.

În mod excepțional, în cazul inițiativelor Comisiei, măsurile de asistență operațională pot să fie finanțate până la 100 %.

(2) În schimb, statele membre suportă toate cheltuielile legate de componentele necomunitare ale resurselor de instruire și ale sistemelor de comunicații și de schimb de informații, și anume bazele de date naționale care fac parte din aceste sisteme, conexiunile de rețea între componentele comunitare și cele necomunitare, precum și aplicațiile și echipamentele pe care fiecare stat membru le consideră corespunzătoare pentru utilizarea deplină a acestor sisteme în ansamblul administrației sale.

▼B

Articolul 11

Dispoziții financiare privind măsurile externe

În conformitate cu condițiile prevăzute în articolul 7, pe lângă suportarea cheltuielilor legate de participarea unor oficiali din țări terțe la atelierele, reuniunile și seminarele prevăzute în articolul 8, Comunitatea poate să co-finanțeze până la ►M1 80 % ◄din cheltuielile aferente acțiunilor de instruire pe teritoriul țărilor nemembre și acțiunilor de asistență operațională în aceste țări.

Articolul 12

Prezentarea și selecția proiectelor

(1) Proiectele din cadrul programului pot fi inițiate de autoritățile competente ale statelor membre sau de Comisie.

▼M1

Statele membre prezintă un proiect pe an sau, în mod excepțional, două proiecte pe an privind atelierele de lucru, reuniunile și seminarele menționate la articolul 3 alineatul (2) al doilea paragraf. Se pot prezenta, de asemenea, proiecte cu privire la stagii, schimburi sau asistență.

În cazul în care un stat membru prezintă mai multe propuneri, coordonarea este asigurată de autoritatea națională competentă prevăzută la articolul 2 litera (b) a patra liniuță din Regulamentul (CE) nr. 1338/2001.

▼B

(2) Comisia selectează proiectele prezentate de statele membre, precum și proiectele care decurg din inițiativa proprie, pe baza următoarelor criterii:

(a) respectarea obiectivelor programului, așa cum sunt definite la articolul 2;

(b) dimensiunea europeană, incluzând, în special, aspecte privind cooperarea cu BCE și Europol;

(c) complementaritatea cu alte proiecte anterioare, prezente sau viitoare;

(d) capacitatea organizatorului de a pune în aplicare proiectul;

▼M1

(e) calitatea intrinsecă a proiectului din punct de vedere al concepției, organizării, prezentării, obiectivelor și raportului cost-eficiență;

▼B

(f) suma subvenției solicitate și raportul dintre aceasta și rezultatele anticipate;

(g) efectele rezultatelor anticipate asupra realizării obiectivelor programului;

▼M1

(h) compatibilitatea cu lucrările în derulare sau planificate în cadrul acțiunii UE în domeniul combaterii falisifcării monedei.

▼B

Se selecționează proiectele care îndeplinesc cel mai bine obiectivele prevăzute mai sus.

(3) Comisia este responsabilă pentru administrarea și punerea în aplicare a programului, în cooperare cu statele membre.

▼B

Articolul 13

Continuitate și evaluare

(1) Beneficiarii fiecărui proiect selectat prezintă un raport anual Comisiei.

(2) La finalizarea proiectelor, Comisia evaluează modul în care au fost puse în aplicare și impactul acestora, pentru a decide dacă au fost îndeplinite obiectivele stabilite inițial.

(3) Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului:

(a) până la ►M2 30 iunie 2013 ◄, un raport de evaluare, independent de administratorul programului, privind relevanța, eficiența și eficacitatea programului și o comunicare privind oportunitatea continuării și adaptării programului respectiv, însoțită de o propunere corespunzătoare;

▼M2

(b) la încheierea perioadei inițiale și a celei suplimentare a programului și până la 30 iunie 2006 și, respectiv, 2014, rapoarte detaliate privind punerea în aplicare și rezultatele programului care stabilesc în special valoarea adăugată a asistenței financiare a Comunității.

▼B

Articolul 14

Aplicabilitate

Prezenta decizie se aplică în statele membre care au adoptat moneda euro ca monedă unică.

Articolul 15

Intrare în vigoare

Prezenta decizie intră în vigoare la data publicării în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene*.

Se aplică de la 1 ianuarie 2002.